

МАГАРЕТО И САМАРДЖИЯТА

Сжбрали се еднаж магаретата и почнали да се оплакват от своя живот. „Слушаите, братя, рекло едно от тях. По лош живот от нашия няма! Ние носим най тежки товари и стопаните ни дават най лошата храна! Дотрябвало някому камъне — тичаите за магарето! Поиска някои да си докара пясък от реката — пак магарето! Товарят и не мислят, че пясъка е мокър и тежи. Тъй тежи, че чак гърба се разранява!“

— Колкото за това, така си е, братя, обадило се друго магаре. Натоварят ни с дърва, та главата ни се не подава. Тръгнем и едва престъпваме, а господарят удря отзад със сопата, или бодне с някоя спица, а отгоре на това и кълне: — Вълци да ви ядат! Гарвани месата ни да кълват и още що ли не?

— Вярно, вярно потвърдили всички магарета! Не се тегли вече, но що да правим?

— Братя, обадило се трето магаре, трябва да молим Бога, та да умре самарджията. Тогава нема да има, кой да ни прави самари, ще се отървем от товарене и ще си поживеем като хората.

— Браво, bravo, развивали се всички магарета и от радост, че сж измислили, как да се отърват от тегло, почнали да скачат и ритат.

След малко се смирили, коленичили и почнали да се молят на Бога да умори самарджията.

В това време едно старо магаре, което до тогава стояло настрана от другите, почнало да реве с всичка сила, търкаляло се в пепелта и дигнало прах до небето.

— Мълчи, бре дъртако! скарали му се другите магарета. Сега ли намери да дигаш шум? Ела и ти да се молиш, дано умори Господ самарджията.

Тежко ви и горко с тоя ум, отвърнало старото магаре. Ами ако умре мастора самарджия, самари ще почнат да ни правят чираците и тогава гърба ни сжвсем ще се разрани?“

С.